

Bestemmelser vedrørende det heromhandlede Emne kunne have samlede paa eet Sted, og det desuden muligvis kunde findes formaalstjenligt at foretage enkelte Ændringer i de tilbageblivende Bestemmelser af Loven af 1874.

Der er den Giendommelighed ved det her foreliggende Forhold, Foranstaltninger i Anledning af de fra Prostitutionslasten udgaende Onder og Ulemper, at det næsten i alle Lande har været og tilbøielig endnu er en udbredt Anskuelse, der deles af Regjeringerne, at Politiet er berettiget til i dette Forhold at sætte sig ud over Statens Lov og træffe Bestemmelser paa egen Haand endog lige i Modstrid med Lovene, især saaledes, at Politiet, uanset at Lovgivningen sætter Straf for Utugtserhverv og Rufferi, giver Koncessioni (Nets hjemmel) paa Udøvelse af saadant Erhverv, og at de Garantier, som Lovene tilfikkre Statens Borgere, og selvfølgelig ogsaa Kvinderne, imod vilkaarlig Antastelse af deres Personer fra Politiets Side, tilfidesættes lige overfor Kvinder, der ere løsagtige eller af Politiet erklæres for mistænkte i saa Henseende, saa at Politiet tillader sig at anholde dem, undersøge dem paa deres Begeme, indespærre dem o. s. v., som om de vare retsløse. Og selv Domstolene synes ikke at anse sig for berettigede til at værges Kvinderne imod saadan Behandling. I saa Henseende kan henvises til Norge, Sverrig, Frankrig, Belgien, og Forholdet var i Grunden det samme hos os, forinden Straffeloven af 1866 udkom, idet det til Politimesteren i Kjøbenhavn i 1815 udfærdigede tgl. Reskript, der hjemlede ham Ret til at indrette en offentlig Prostitution, da det aldrig er blevet kundgjort for Underaatterne, selvfølgelig ikke kan betragtes som en Lov, der havde ophævet den ældre Lovgivning imod Utugt, men alene var en Regjeringsakt, der tilfagde Politimesteren Fritagelse for Ansvar, for de af ham i den omhandlede Henseende udøvede Lovbrud.

Endogsaa efter Udgivelsen af Loven af 1874 have, som ovenfor bemærket, adskillige

Politimestre her i Landet anset sig berettigede til, uagtet de af Loven foreskrevne Betingelser ikke vare tilstede herfor, at indrette i de dem underlagte Kjøbstæder en offentlig Prostitution, uden at det vides, at Amtmændene eller Ministeriet have lagt nogen Hindring i Veien herfor, undtagen i Aarhus, hvor Borgerne tilsidst bragte Justitsministeren til at stride ind og tilholde Politimesteren at efterleve Loven. Endnu i Odense Kjøbstad findes der indrettet en offentlig Prostitution imod Lovens Bydende, idet der ikke for denne Kjøbstad er udfærdiget nogen Vedtægt for Politiets Tilsyn med de løsagtige Fruentimmer, og den i Byens Politivedtægt optagne Bestemmelse, at det overlades til Politimesteren at ordne dette Forhold, indtil en Vedtægt affattes, selvfølgelig ikke kan træde i Stedet for en af Kommunalbestyrelsen tiltraadt Vedtægt.

Naar derhos endelig henses til, at det i Motiverne til Loven af 1874 af Regjeringen udtrykkeligt er udtalt, at „derfor Lovgivningen ikke giver Sundhedsautoriteterne den nødvendige Bemyndigelse til at undergive de løsagtige Fruentimmer en regelmæssig Visitation, er det at befrygte, at Politiet ved Forholdenes Udvikling vil ligefrem blive tvunget til at søge ad Omveie at naae til en Visitations- og Tvangsmyndighed lige overfor disse Fruentimmer, der mangler sikkert legalt Grundlag“ med andre Ord imod Loven, turde det findes vel grundet, at der i andet Stykke af Forflagets § 1 er optaget en — som man ellers skulde mene unødvendig — Bestemmelse om Straf for den Embeds- eller Bestillingsmand, som imod Loven foretager Handlinger, der sigte til en Regulering af Utugt, for at Samfundet saavidt muligt kan være sikret imod, at Politiet paa egen Haand skal søge gjenindsført en offentlig Prostitution.

Naar de i Loven af 1874 med dertil sig sluttende Regulativer truffne Bestemmelser om Politiets Tilsyn med og Myndighed over de løsagtige Fruentimmer saaledes ophæves, opstaar det Spørgsmaal, om 1)